

9 — SKADARSKA PRIČA

Ne znam šta mi bi te večeri da uđem baš u poslednju šezdesetdevetku. U stvari, lažem: znam. Ivanini roditelji su bili van grada. Prazna gajba = pun krevet. Krevet, radni sto, kada, fotelja jedna, fotelja druga... Bila bi čista šteta ne iskoristiti priliku. I ne da smo je iskoristili. Dobar osećaj, kad izluftiraš muda po nečijoj dnevnoj sobi. Jedino što Ivana ima neke tripove da će keva da izvali da nije nevina, otkudznam, pa nisam zabô kod nje na gajbi, nego me izbacila.

Ono što zaista ne znam je šta mi bi da sednem odmah iza vozača. Prazan bas bio (nova linija valjda), mogao sam gde sam hteo, samo ja i neki alkos što je spavao preko dva sedišta pozadi. U stvari, i to znam: matori je, ono, vonjao kao lešina. I hrkao, da uši otpadaju. Zato sam seo skroz napred, kapiram da me vozač nije video.

Nisam obraćao pažnju u putu, gledao sam klipove što smo ih snimili ja i Ivana. Jesu ljudi ulazili i izlazili od Bežanije do Gazele, ali mislim da su svi sišli u Sarajevkoj. Valjda sam malo i zadremao.

Skapirao sam da nešto tu nije okej kada je majstor iz Sarajevske skrenuo u Nemanjinu i ugasio svjetla. Trebao je da produži gore na Venac, da se istovarim. Ustao sam i opalio staklo rukom. Skočio je ko da sam ga ujeo za dupe.

“Matori, znači, koji ti je kurac? Nećeš na Venac?”

“Jebiga, mali, nisam te video, žurim.”

Ide lik gajbi, zaboje ga zdravo za mene. Tako sam bar mislio. Stao je preko puta Stare železničke, malo pre gradilišta, i otvorio vrata.

“Vozim u depo. Izađi ovde. ‘Ajde, gubi se.”

Popizdeo sam. Lik je ‘ladno hteo da me izbací da idem ko majmun uz Kameníčku gore do gajbe.

“Ne dolaziš u obzir, matori. Vozi u depo, pa da vidimo.”

Ćale mi je bio dispečer u GSPu, pa je postao neko mudo, šatro neki direktor. A uvek je mrzeo krivinare. Šibnuo sam mu SMS da namesti frku ovom liku. Ima, bre, na kraju do gajbe da me vozi. I da me nosi uz stepenice. Ali se lik nije iscimao uopšte.

“E, mali, kad ti kažem, žurim. Izađi, zakasniću.”

“Ko te jebe, bre, vozi na Venac ili vozi u depo, da vidimo šta će dispečer da kaže.”

Pogledao me je kao da će da me zakolje. Preko ulice, gde je nekad bila Autobuska, dvojica čuvara koji su obilazili ogradu digli su baterije i uperili u nas.

“Ma, ko tebe jebe, mali? ‘Oćeš na Venac? Idemo na Venac.” Zatvorio je vrata. “Moram samo nešto da obavim prvo.”

Znači, kad ga tad nisam iznabadao... Možda sam trebao.

Nastavio je malo pravo, i zakovrnio je levo. Kapija gradilišta je bila otvorena. Prošli smo pored ruševine “Bristola” i zgrade Zadruga, i zaustavili se na početku Braće Krsmanovća, u podnožju kranova mašina što riljaju po savskom dnu. Vozač je otvorio zadnja vrata i okrenuo ključ. Farovi su se ugasili, i tek tada sam primetio da su se oko autobusa skupili neki ljudi. Batice u jebačkim prugastim odelima, uredno kravate, blještave gilje, ribe ful nafurane u kao nekim poslovno-droljastim kombinacijama, ono, minjaci, blejzeri. Bilo ih je možda dvadeset, možda sto dvadeset, ko će ga znati, i mlađih i malo starijih. I svi, ali svi, sa tamnim naočarima.

Telefon mi je zavibrirao u džepu. Vidim poruka od ćaleta: “Izađi iz autobusa, dolazim po tebe.” Kasno, ćale. Ja krenuo da izađem, kad me majstor uhvatio za ruku.

“Mali, ne mrdaj. I gledaj u pod.”

I gledao sam u pod.

I pod se pomerio. Osetio sam kako se pomera pod mojim nogama, kao da je autobus odjednom natovaren otpozadi nečim teškim. I gledao bih i dalje u pod, nego su ovi napolju počeli da pevaju. Ne sećam se ničega, ne sećam se meodije, ne sećam se reči, ne znam ni na kom su jeziku pevali. Srpski mislim da nije bio. Ne sećam se, zato što sam podigao glavu kada sam ih čuo, toliko je to bilo neverovatno, neočekivano. I video sam nešto u šoferki. Sedelo je tamo, ili čučalo, između sdišta, pored onog pijanca. Ne mogu to da opišem, mogu samo da kažem da mi je drago što je odraz bio taman i iskrivljen.

“Rekao sam ti da gledaš u pod, mali. Gledaj u pod.”

I gledao sam u pod, dok se pevanje pojačavlo i pojačavalo, tako da su se stakla tresla, a onda je odjednom prestalo. Sećam se samo

da je majstor rekao da mogu da otvorim oči. A ne znam ni kad sam ih zatvorio.

Bili smo na Vencu, na okretnici. Čale me je čekao. Izašao sam na prednja vrata, i trudio se da gledam ispred sebe, ali nisam mogao da ne overim zadnji deo basa. Od alkosa nije bilo ni traga, osim što sam još osećao neki vonj u nozdrvama.